

HỒI 63

VÕ THẦN RA OAI

Trong khi đó Triển Bạch phía bên kia thấy Uyển Nhi bị Nam Hải Long Nữ đánh trọng thương, vừa định phi thân giải cứu đã thấy Thái Thượng Chi Thủ xông đến. Triển Bạch vung chưởng đẩy Thái Thượng Chi Thủ văng ra hơn trượng, nhưng chàng cũng lão đảo một cái.

Âm Sơn Chi Lang không bỏ lỡ cơ hội, vận hết sức bình sinh xông tới Triển Bạch nổi nóng quát lớn một tiếng vận mười thành công lực vào đòn chưởng đẩy ra.

Ầm! Một tiếng kèm theo tiếng rú thảm, thân hình cao lớn của Âm Sơn Chi Lang bị văng bổng lên không rồi rơi bịch xuống đất. Lão vừa nhồm dậy lập tức há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.

Triển Bạch cũng bị đẩy lui một bước.

Phật Ấn pháp sư không để Triển Bạch kịp lấy lại bình tĩnh, lão ngồi thụp xuống, miệng kêu hai tiếng "Ngoạp! Ngoạp!" rồi bất thần xông lên giơ song chưởng nhằm ngực Triển Bạch đẩy tới.

Triển Bạch không có thời gian để giải cứu cho Uyển Nhi, chàng điên tiết vận hết sức bình sinh quát ra một chưởng!

Ùm! Ùm! Hai tiếng đá bay cát chạy, thân hình tròn như quả bóng của Phật Ấn pháp sư văng bổng lên không trung, trên không trung lão há miệng phun mấy ngụm máu tươi, rơi bịch xuống đất, không đứng dậy nổi!

Trong khi đó Triển Bạch cũng lão đảo thối lui ba bước.

Lúc này Lô Chân Viễn đang dùng nội lực trị nội thương cho Uyển Nhi.

Nhữ Quốc Hùng, Thái Bạch Song Dật Mộ Dung Hồng thấy Triển Bạch lão đảo thối lui ba bước vội xông lên trợ chiến nhưng cả bốn người đều bị Nam Hải Long Nữ đẩy lùi.

Lại nghe tiếng chưởng phong chạm nhau "Ầm! Ầm!" nghe như băng sơn phá thạch, Cừu Như Hải bị chưởng lực Triển Bạch đẩy lui hơn trượng, miệng búng máu tươi.

Triển Bạch cũng lão đảo lui năm, sáu bước, gắng gượng đè nén khí huyết đảo lộn trong huyết mạch.

Nam Hải Thiệu Quân chỉ thị cho Tam Sát, Tứ Ác liên tục tấn công không để cho Triển Bạch kịp lấy lại sức, cứ mỗi lần có người bị Triển Bạch đánh trọng thương lui ra thì gã lấy một dực hoàn đỏ rực nhét vào miệng. Xong ngồi xuống vận công, lát sau lại đứng dậy, xông lên...

Lại qua thêm một vòng đấu, tức Triển Bạch thêm bảy lần đối chưởng với địch thủ, bảy lần dùng chưởng lực đẩy lui đối thủ. Thái Thượng Chi Thủ và Âm Sơn Chi Lang sau khi được uống linh dược và điều tức lại một lần nữa xông lên toàn lực tấn công.

Triển Bạch đẩy lui được Thái Thượng Chi Thủ và Âm Sơn Chi Lang, thì đã cảm thấy song chưởng đau rát, hai cánh tay muốn tê dại, khí huyết trong nội phủ càng rạo rức chỉ chực trào lên khỏi cuống họng.

Thái Thượng Chi Thủ và Âm Sơn Chi Lang ngực đẫm máu tươi, không còn đủ sức ngồi dậy nữa. Nam Hải Thiếu Quân đến đỡ hai người dậy, lấy hai dược hoàn nhét vào miệng hai người xong, vỗ vào Thiên Linh cái mỗi người một cái để hai người nuốt hoàn thuốc xuống bụng.

Trong lúc này thì Triển Bạch lại đẩy lui Phật Ấn pháp sư và Thông Linh Chi Ứng thì Sa Mạc Chi Hồ và Lãnh Diễm Hồng đã lập tức bù vào khoảng trống.

Chỉ thấy chỉ phong của Lãnh Diễm Hồng rít gió ve ve, chưởng phong của Sa Mạc Chi Hồ cuốn gió vù vù. Cừu Như Hải cùng hai người vừa xông lên là Thái Thượng Chi Thủ và Âm Sơn Chi Lang chia ba góc không để cho Triển Bạch có đường rút lui.

Triển Bạch lúc này mồ hôi ướt đẫm áo quần, tóc lòa xòa xuống bị mồ hôi làm dính bết vào mặt vào trán. Chàng không còn cách lựa chọn nào khác là phải cắn răng đối chưởng với kẻ địch.

Chỉ thấy thân hình Triển Bạch hơi rùn xuống, một chiêu "Phật tổ tham thiên" với hết sức bình sinh chia hai hướng phản công.

Một tiếng nổ long trời lở đất và một tiếng rít gió nghe rùng rợn, hai tiếng rú thảm và một tiếng hự nặng nề. Lãnh Diễm Hồng và Sa Mạc Chi Hồ bị chưởng lực Triển Bạch đẩy văng lên không trung, máu tươi từ miệng hai người bắn ra rải tứ tung xuống mặt đất.

Triển Bạch ôm tay loạng choạng lùi lại một bên chưởng của chàng máu tươi chảy ròng ròng.

Nam Hải Thiếu Quân đỡ Lãnh Diễm Hồng và Sa Mạc Chi Hồ dậy, nhét vào miệng mỗi người hai dược hoàn, nhưng Lãnh Diễm Hồng sau khi nuốt xong dược hoàn lập tức đứng dậy loạng choạng tiến tới, còn Sa Mạc Chi Hồ sau khi Nam Hải Thiếu Quân buông tay lão cũng đổ vật xuống đất, xem ra nội nguyên lão đã hoàn toàn cạn kiệt rồi!

Nam Hải Thiếu Quân thất sắc nhìn lại thấy Triển Bạch giữa vòng vây của sáu cao thủ vẫn tung hoành ngang dọc, không có dấu hiệu chứng tỏ chàng sắp gục ngã.

Nam Hải Thiếu Quân nghiêng răng quát:

- Sơn Cùng Thủy Tận Thời Vô Lộ!

Không cần suy đoán cũng biết gã lại ra lệnh thay đổi chiến thuật Triển Bạch hơi thở ô ô, hữu chưởng bị Sưu Hồn chỉ của Lãnh Diễm Hồng đã thương giờ sung vù lên, thực lực của chàng coi như chỉ còn một nửa.

Sau câu mật ngữ của Nam Hải Thiếu Quân, Tam Sát, Tam Ác bắt kể mạng sống, bắt kể nội thương thâm trọng cứ giờ toàn lực vào chưởng nhằm Triển Bạch đầy tới.

Triển Bạch cùng vận toàn lực vào chưởng, cứ thấy chưởng đối phương tới lập tức vung chưởng đối kháng.

Tiếng chưởng phong chạm nhau âm âm liên miên bất tuyệt.

Triển Bạch liên tiếp hai chưởng đẩy lui Âm Sơn Chi Lang và Thông Lĩnh Chi Ưng thì không chịu nổi nữa, há miệng phun ra hai ngụm máu tươi.

Lãnh Diễm Hồng chớp ngay thời cơ, rít lên một tiếng nghe chát tai, tả thủ dùng chưởng, hữu thủ dùng chỉ song song thi triển hai sát chiêu tấn công!

Triển Bạch không dám đỡ chỉ đối phương, nghiêng người để chỉ phong đi sượt qua tai, đồng thời giờ tả chưởng đỡ một chưởng của đối phương.

“Âm!” một tiếng, Lãnh Diễm Hồng bị đẩy lui năm bước.

Triển Bạch lão đảo người. Bỗng...

"Ngoạp! Ngoạp!" hai tiếng, hai luồng kinh phong ùn ùn nhằm lưng Triển Bạch kích tới. Triển Bạch mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, chàng đã sớm phát hiện Phật Ấn pháp sư ám kích phía sau, nhanh như chớp quay lại, tả chưởng đẩy mạnh ra.

Bùng!

Thân hình Phật Ấn pháp sư như quả bóng bay vọt lên không, nhưng Triển Bạch cùng bị thổi lui ba bước, trước mặt chàng tối sầm lại, há miệng phun ra một ngụm máu tươi Cừ Như Hải cười lớn nói:

- Tiểu ca, tiếp thêm một chưởng của lão phu!

Dứt lời đã vận Đại thủ ấn đủ mười thành công lực nhằm đầu Triển Bạch giáng xuống.

Triển Bạch nghiêng chặt răng. vận hết sức bình sinh vào chiêu "Phật tổ giáng tọa" đón đỡ.

Bùng!

Mặt đất chao đảo, cây cối nghiêng ngã. Cừ Như Hải thổi lui năm bước, râu tóc chùng như dựng đứng cả lên, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Triển Bạch lão đảo người một chút, rồi cũng phun ra một ngụm máu tươi hữu chưởng vốn đã bị thương, nhưng chàng quên mất, dùng hữu chưởng đối chưởng với Cừ Như Hải, khiến vết thương đau thấu cốt, chàng đành nghiêng răng nhịn đau mồ hôi hai bên thái dương chảy xuống ròng ròng!

Thông Lĩnh Chi Ứng, Âm Sơn Chi Lang nhìn thấy lợi thế, một người vận Khô cốt chưởng, một người vận Không Thủ thiết mộc công đến mười hai thành công lực, chia hai lộ tấn công!

Triển Bạch còn choáng váng vì một chưởng vừa rồi, chưa kịp trấn tĩnh đã nghe hai đạo kinh phong áp tới vội nghiêng răng thi triển một chiêu "Thanh Trừ yêu khí".

Thông Lĩnh Chi Ứng trúng chưởng văng ra xa, nhưng Âm Sơn Chi Lang lại đắc thủ.

"Sực!" một tiếng nghe rợn người, bả vai trái Triển Bạch bị chưởng của Âm Sơn Chi Lang cắm phập vào, máu tươi tuôn ra như suối! Triển Bạch loạng choạng thối lui ba bước lại phun ra một ngụm máu tươi.

Âm Sơn Chi Lang đắc thế cười lạnh một tiếng, quát:

- Nằm xuống!

Dứt lời "Không Thủ Thiết Mộc công" lần thứ hai công tới.

Quần hào có không ít người buột miệng kêu lên.

Chính ngay trong lúc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, Triển Bạch đột ngột quắc mắt nhìn Âm Sơn Chi Lang một cái, co tay đưa khuỷu chỏ húc thẳng vào ngực Âm Sơn Chi Lang.

Âm Sơn Chi Lang dù có nằm mơ cũng khó tưởng tượng nổi Triển Bạch đang lúc trọng thương lại có thể phản công một thế hiểm độc như vậy, muốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Chỉ nghe "rắc!" một tiếng, Âm Sơn Chi Lang rú lên một tiếng, ngã ngửa ra bất động.

Nam Hải Thiếu Quân chạy lại thì Tâm Mạch của lão đã đoạn mất rồi!

Nam Hải Thiếu Quân nổi giận quát lớn:

- Liễu ám Hoa Minh Hựu Nhất Thôn!

Triển Bạch cảm thấy toàn thân rã rời, bàn tay phải trúng Suu Hồn chỉ đau rất, bả vai trái trúng "Không Thủ Thiết Mộc công" của Âm Sơn Chi Lang chắc đã gãy, xương tay trái cơ hồ tê liệt, toàn thân đau buốt dưới mỗi cử động của chàng.

Bỗng nghe Nam Hải Thiếu Quân lại đọc một câu mật ngữ chàng chưa kịp có phản ứng gì thì đã nghe "Ngoạp! Ngoạp!" hai tiếng, hai luồng kinh phong áp tới.

Song thủ Triển Bạch giờ đều bị thương không thể dùng chưởng để đối phó với Hàm Mô công của Phật Ấn pháp sư. Chàng nghiêng răng phi thân lên cao, hai đạo kinh phong sượt dưới chân chàng lướt qua.

Triển Bạch biết lúc này chàng không ra tay tàn độc thì không còn cơ hội nữa.

Thân hình chàng cất cao tránh được thế công của Phật Ân pháp sư, không chậm trễ, chàng phi cước nhằm đầu lão phóng tới một cước.

"Bup!" Một tiếng rùng rợn, máu hòa lẫn với óc văng tung tóe, Phật Ân pháp sư rơi bịch xuống đất chết tốt.

Bảy tay cao thủ giờ chỉ còn bốn. Song Sát, song Ác. Nhưng sau cái chết của Phật Ân pháp sư thì bốn người càng hung hãn hơn.

Triển Bạch thì toàn thân đầy thương tích, chàng hạ xong một đối thủ, đáp xuống lão đảo mấy cái nhưng vẫn không ngã xuống. Một bàn tay và một cánh tay không còn dùng được, chỉ còn một khuỷu tay và song cước gắng gượng giữ thế cân bằng dưới lớp lớp thế công như mưa bắc của Song Sát, Song Ác.

Triển Bạch thọ thương thảm trọng không phải mọi người không nhìn thấy, nhưng những người như Lô Chấn Viễn, Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi... không thể ra tay trợ lực.

Vì hễ cứ xông vào đều bị Nam Hải Long Nữ và Nam Hải Thiếu Quân một chưởng đả thương rồi thoái lui. Còn quần hào phần vì thấy trường đấu quá thảm liệt, không dám nhúng tay vào, phần vì một ý nghĩ nào đó khiến mọi người cứ lẳng lặng đứng nhìn.

Lại thấy Uyển Nhi chực xông vào trường đấu. Nam Hải Long Nữ quát một tiếng hươu chưởng tấn công.

Uyển Nhi không kịp tránh né cử chưởng đón đỡ.

Bùng! Thân hình nhỏ nhắn của Uyển Nhi lão đảo, thoái lui năm bước lớn, may mà nội phủ chưa bị chân thương.

Uyển Nhi nổi giận quát:

- Bản cô nương liều chết với ngươi!

Dứt lời vận toàn lực của Suu Hồn chỉ, phi thân xông lên nhằm yếu huyệt của Nam Hải Long Nữ, điềm tới Chỉ phong xé gió veo veo, chỉ lực của Uyển Nhi không thể xem thường.

Nhưng Nam Hải Long nữ là đồ đệ đích truyền của Quỷ Diện Kiều Oa, một nữ ma đầu từng làm náo động võ lâm Trung Nguyên mấy mươi năm về trước. Võ công của nàng một chín một mười với Thúy Thúy, cao thâm hơn Uyển Nhi gấp bội.

Thấy chỉ phong của Uyển Nhi điềm tới, Nam Hải Long Nữ nhếch môi cười lạnh nói:

- A đầu muốn chết?

Không biết nàng dùng bộ pháp gì chỉ thấy hai vai nàng hơi đảo một cái đã dễ dàng tránh được thế công của Uyển Nhi. Đồng thời nhanh như cắt vỗ một

chương nhằm đầu vai phải Uyển Nhi. Vừa tránh thế vừa phản công, nhanh đến không thể tưởng tượng được.

Uyển Nhi thất kinh chân bước Nhiếp Không hoán ảnh bộ pháp tránh về bên trái.

Nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, Nam Hải Long Nữ chờ Uyển Nhi bước sang trái là lập tức ra tay như điện nhằm ngực Uyển Nhi đẩy tới một đường.

Uyển Nhi hết đường tránh né, đành giơ chưởng đón đỡ Bùng!

Uyển Nhi bị đẩy lui hơn mười bước, nàng tuyệt vọng nhìn Triển Bạch đang nguy cấp mà không có cách gì trợ giúp.

Lúc này bốn cao thủ vây Triển Bạch tấn công càng lúc càng rát hơn.

Sưu Hồn chỉ của Lãnh Diễm Hồng xé gió veo veo, đều nhằm các yếu huyệt trên người Triển Bạch công tới.

Khô Cốt chưởng của Thông Lĩnh Chi Ứng nóng hừng hực như thiêu như đốt không ngừng áp tới.

Song thủ dài ngoằn của Thái Thượng Chi Thủ chờn vờn quanh các yếu huyệt Triển Bạch, chỉ chờ sơ hở là ra một đòn chí mạng.

Nhưng Đại Thủ ấn của Cừ Như Hải là lợi hại hơn cả. Chỉ thấy đơn chưởng của lão to như bánh xe, mỗi một chiêu một thức đều hàm chứa một sức nặng ngàn cân.

Thân trí của Trần Bạch không còn sáng suốt như lúc đầu nữa, bắt đầu có dấu hiệu hôn mê, gương mặt anh tuấn của chàng trắng nhợt, áo quần đầy vết máu, máu của đối phương và cả máu của bản thân chàng.

Triển Bạch vừa tránh được một chỉ của Lãnh Diễm Hồng, một chưởng đánh vắng Thái Thượng Chi Thủ, một cước đẩy lui Thông Lĩnh Chi Ứng, đã "Bùng!" một tiếng, đối một chưởng với Cừ Như Hải.

Cừ Như Hải thoái lui năm bước, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Triển Bạch lão đảo người không đè nén được khí huyết đảo ngược trong huyết mạch, chàng lại phun ra máu tươi.. Cừ Như Hải gượng đứng lại, trừng mắt chờ thấy Triển Bạch ngã xuống. Nhưng chàng vẫn đứng vững.

Cừ Như Hải cất giọng khàn khàn khen:

- Tiểu ca phải được xưng là Võ thần mới xứng đáng.

Triển Bạch gượng cười:

- Lão tiên bối quá khen!

Cừ Như Hải lau máu ướt đầm bộ râu bạc, nói:

- Lão phu bình sinh chưa biết phục bất cứ ai, càng không có chuyện thừa lời khen ngợi địch nhân. Nhưng ngay hôm nay lão phu xin nói thực lòng, với tuổi

tác của tiểu ca mà đã luyện được công lực dường này, xứng đáng được tôn làm Võ thần.

Triển Bạch lắc đầu cười khỏ:

- Lão tiên bối càng nói Triển Bạch càng thấy hổ thẹn.

Cừ Như Hải tiếp:

- Sách có câu tài trí hơn mười người gọi là "anh", hơn trăm người gọi là "hùng", ngàn vạn người không sánh kịp được gọi là "thánh", "thánh" không sánh kịp gọi là "thần". Nói không phải tự khen mình. Tam Sát, Tứ Ác ai cũng có thể vỗ ngực tự xưng là kẻ đứng trên vạn người, nay bảy người hợp lực mà không hơn được tiểu ca, vậy tiểu ca không là "thần" thì là gì?

Mấy lời nói của Cừ Như Hải làm dịch ý giữa hai bên giảm đi phần nào. Cả các nhân vật cuồng ngạo như Lãnh Diễm Hồng, Thông Lĩnh Chi Ứng và Thái Thượng Chi Thủ cũng im lặng, sắc diện lộ nét khâm phục.

Nam Hải Long Nữ ngưng mục nhìn Triển Bạch, trong song mục của nàng người ta nhìn thấy phát ra những tia sáng kỳ dị...

Nam Hải Thiếu Quân nhìn thấy tình hình bất lợi vội vạch áo lấy ra một tín vật hình con rồng nhỏ, sắc kim lóng lánh cao giọng nói:

- Kim Long lệnh ở đây! Bản thái tử hạ lệnh cho Song Sát, Song Ác lập tức giết chết Triển Bạch! Kẻ nào chống lệnh giết chết không tha!

Cừ Như Hải biến sắc, quay nhìn Kim Long lệnh trong tay Nam Hải Thiếu Quân một lúc lâu rồi thở dài, quay nhìn Triển Bạch nói:

- Tiểu ca chuẩn bị tiếp chiêu, xem ra đêm nay chúng ta không phân sống chết thì không thể dừng tay.

Dứt lời cử song chưởng ngang ngực, hai bàn tay lão vừa to ra vừa đỏ lên như hai chiếc quạt nhuộm chu sa, các đường gân xanh chạy dài trên hai cánh tay lão như những con rắn, trông hung ác vô kê.

Bỗng nghe Uyên Nhi quát lớn một tiếng:

- Khoan đã!